

UPROSTŘED NOCI JSME BLESKY V OČÍCH MĚLI

Uprostřed noci jsme blesky v očích měli,
co rozsvěcely pokoj zkalený temnotou.
Ve tmě jsme doutnali, hořeli na posteli,
plameny stoupaly na troskách očí dvou,
rysy se trhaly a stíny odkláněly;
uprostřed noci jsme blesky v očích měli,
zářili temnotou.

Svět se nám zamotal na špičce nosu,
uvázl v bouři, co v očích jsme měli,
my dva a postel špinavá od patosu,
oheň, co spálil nás. Tak jak jsme chtěli.

Hořící hranice za konec dětství.
Plameny smíchané s našimi těly,
co hořely, praskaly, házely blesky;
uprostřed noci jsme je v očích měli.

Uprostřed noci jsme blesky v očích měli
a ze střeš padal prach, když našimi ústy,
co oněměly, proudily věky. My nezemřeli,
i když jsme hořeli a dým byl tak hustý,
že jsme se neviděli;
uprostřed noci jsme blesky v očích měli,
úsvit byl pustý.

CHTĚL BYCH

Chtěl bych, aby to bylo čisté jak
Adam a Eva v světle zrození.
Tak oslnivé jako pták,
za kterým se rozední.
Aby to znělo touhou dní
svázaných krutým trápením;
chtěl bych, aby to bylo pevné jak
mramor, v kterém věky spí.

Chtěl bych, aby to znalo žal

všech zatopených údolí,
a aby se to neslo dál,
až do tmy, kde nic nebolí.
Moudrost, již meč neskolí,
šašek, který z hrobu vstal;
chtěl bych, aby to bylo cokoli,
pro co bych bolest miloval.

Zatím to však není víc
než upatlaná elegie.
Poblázněný králevic
a utrápená Ofélie
dál drží smutek, který zbyl,
a smrt nad námi drží spár.
Ach, svět se vůbec nezměnil...
Život je příliš velký dar.